

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΟ

Τὸ Ἑθνικὸ θέατρο ἔκανε ἔναρξη τῶν παραστάσεών του. Δὲν σκοπεύουμε, φυσικά, μὲ τὸ σημείωμά μας αὐτό, τὸ ἀρκετὰ σύντομο ἄλλοστε, νὰ κοιτικάρουμε τὴν πρώτη προσπάθειά του. Ὁπος καὶ στὸ πανιφέστο γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ ἔχει τοσοῦτὴ ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς μας δὲν παρουσιάζει πομπὴν θετικὴν αὖτις, τίποτε τὸ ἀξιολογικὸ καὶ θιάσιο. Τὰ δερμάτια πλονίζονται. Τὰ πάντα πνεύστοιν καὶ καταρρέουν. Καὶ τὸ Ἑθνικὸ θέατρο, συνεπώς, δὲν μπορεῖ δὲν σκέχεται μέσα στὰ πλαίσια τῆς τοσούντης ἐποχῆς μας. Εἰς τὸν ἑταῖρον τοῦ θεατρικοῦ πολέμου, ποὺ παρασύρεται μὲ τὴ σέισιν του, διὼς ἔνα ξυλιάριμενο καράβι, ἀπὸ τὸν δρυητικὸ ροῦ τῆς μεταπολεμικῆς κοινωνίας.

Στὴν Ἑλλάδα δύος ποὺ ἡ θεατρικὴ καὶ νησηὶ είναι, τὸν τελευταίο καιρό, ἀπόλυτα ἔξαιρενημένη καὶ ἀναμική, ἡ ὑπαρξη πλέον Ἑθνικοῦ θέατρου ἐπεβάλλετο. Ἄποτε καὶ ἀν ἐπρόκειτο νὰ τὸ δεχθούμε σάν κάποιο ἀναγκαῖο καιρό. Τὸ ἐλαφρὸ ποντικὸ θέατρο, ἡ γύννια καὶ ἡ βορμολογία, ἡ Ριζίκα καὶ ἡ Ματσαράγκα, πού ἐλυμπίνοντο τὴν δραση καὶ τὴν ἀκοή μας, ἐπρεπε νὰ ὑποχωρούσουν, νὰ ἔξαφνοισθοῦν, ἀφίνοντας στὴν κονίστρα ἐκείνες τούλαχιστο τὶς θεατρικὲς ἐπιδειξεις, πού τερψτον ἀληθινὰ καὶ ἀνυψώνουν τὴν αἰσθητικὴν μας ἀντὶ ἥρη. Εύτυχῶς δὲν ἡ ἴδρυση τοῦ Ἑθνικοῦ θέατρου καὶ ἡ ἀναγγελία τῆς ἔναρξεος τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου Μαρίκας—Κυθέλης, είναι ἀρκετά οὐασιμή ἀπίδια γιὰ ἔνα μέλλον θεατρικὸ μὲ φρινες κατευθύνσεις, ποὺ δὲν θὰ ὀδηγοῦν βέβαια στὴν πλέον ἀποσάρθρωση καὶ ἀποτελμάτωση.

Ποὺν κλείσουμε τὸ πρόχειρο αὐτὸ σημείωμά μας, θ' ἀραδιάσουμε δυὸ λόγια ἀκόμα γιὰ τὴν πρώτη παρασταση τῆς Ἑθνικῆς μας Σκηνῆς: 'Ἡ ἐπλογὴ λοιπὸν τοῦ "Αγαμέμνονος" τοῦ Αισχύλου διὰ ἀρχῆς τοῦ φετείνον φετεό-

τορίου τοῦ Ἑθνικοῦ θέατρου, δὲν ἦταν διόλου παράλογη καὶ ἀστοχη. Κι' αὐτὸ γιατὶ δὲν είναι εἰπογόνον ἀγνοήσιμε, οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, τὰ ἀρχαὶ γλαφυρὸ θεατρικὰ δημιουργήματα, ἵστω καὶ ἀν ἡ τραγῳδία αὐτὲς τοῦ Λισσώντος είναι καισιδηλπετρή γιὰ τὸν σημερινὸ θεατή, ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸν φυθμόν της καὶ τὴν ἀπὸ τὸν θεατράτων ἔξαρτησή της. Ἐπειτα καὶ ἡ παράσταση γενικά, πιο ὅλα τὰ σημαντικά ἐλαττώματα της, μᾶς ἰκανοποίησε. Μειονεκτήματα: Κακὴ ντιξιόν τῶν ἥσπαιροι. "Ἀσοποὶ ἐπίδειξη τῶν φωτιστικῶν μέσων καὶ δυνατοτήτων. "Ατεχνοπαικνιάριστα. Σηκνογραφίες λιτές. ἀνάρηματες γιὰ εἰκονιστρὸ ἀνακτορικῶν προπυλωίων π. ἀ. Πλεονεκτήματα: Ὁ χορός, ποὺ γιὰ πρώτη φορά σ' ἐλληνικὴ σκηνὴν παίρνει ζωὴ καὶ δεάση τονώντας τὴν ὅλη ὄντοτητα τοῦ ἔργου. Δὲν διαιρεῖται στὸ δύο πατρόπολαράδοτα ἡμιχρόια, ὅλλα συμφυδμένος κινεῖται ἀρμονικά, ἡ δραγεῖται ὑποβλητικά καὶ ουδικικά. Η πουσικὴ ὑπόκρουση, μεστὴ ὑδρῶν καὶ κατανυκτικῶν μοτίβων. Οἱ κορπάροι, μελετημένοι καὶ ὅχι πούχεροι στὶς χειρονομίες καὶ στὴν ἐμφάνιση τους π. ἀ.

Πάντως μὲ τὸ Ἑθνικὸ θέατρο, σκοπεύουμε ν' ἀρχοληθοῦμε σ' ἄλλα τεύχη πιὸ πλατειών, γιατὶ φανταζόμαστε πότες ἡ ἴδρυσή του δὲν πρέπει νὰ περάσῃ διόλου ἀσχολίαστη, ἀφοῦ θ' ἀποτέλεσῃ ἐπ' ἀπὸ τούς σπουδαιότερους σιαδμούς τοῦς τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ